

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.606 van 3 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om grondgebied te verlaten van 13 januari 2009 genomen in uitvoering van de beslissing van 6 januari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. POKORNY en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Indiase nationaliteit te zijn.

Verzoeker wordt op 10 september 1999 aangetroffen in illegaal verblijf en op diezelfde dag wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven.

Op 20 september 1999 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 september 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in op 22 september 1999 tegen voormelde weigeringsbeslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 oktober 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 25 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van Vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 11 oktober 2001 verleent de kamer van de Commissie voor Regularisatie een negatief advies.

Op 12 november 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij het negatieve advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie gevolgd wordt en waarbij de aanvraag tot regularisatie definitief wordt verworpen. Tevens wordt een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 31 juli 2002 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 2002 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit bevel wordt hem op 9 januari 2003 ter kennis gebracht.

Op 18 maart 2003 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 april 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 december 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 december 2003 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 26 april 2006 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd nadien vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van het (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2006 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoeker.

Op 31 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2006 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 12 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 maart 2008 onontvankelijk wordt verklaard met het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest 18.660 van 14 november 2008.

Op 5 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 maart 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 september 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 september 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 13 januari 2009 ter kennis wordt gebracht aan verzoeker en die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Dat betrokkene een eerste verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op 12/03/2008, welke onontvankelijk werd verklaard op 02/04/2008. Dat een tweede verzoek ingediend werd op 18/03/2008, welke onontvankelijk verklaard werd op 05/05/2008. Dat nu een derde verzoek voorligt. Dat als bijlage aan dit verzoek een afschrift voorligt van een paspoort afgeleverd te Jalandhar op 11/09/2008.

Dat artikel 7, § 1, eerste lid van het K.B. van 17/05/2007 stelt dat om een ontvankelijke aanvraag in te dienen een afschrift volstaat van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart. Dat uit de definitie van het hier ingeroepen artikel 9ter evenwel blijkt dat de verzoeker wel degelijk over het originele identiteitsdocument dient te beschikken waarvan een afschrift moet worden voorgelegd. Dit blijkt ook uit punt D. van de Omzendbrief van 21/06/2007 betreffende de wetswijziging van 15 september 2006 betreffende wet van 15 december 1980, waar wordt gesteld dat een woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie ikv een aanvraag 9ter enkel gunstig kan zijn indien bij de woonstcontrole de verzoeker zijn identiteit ook kan aantonen middels zijn originele identiteitsdocument. Dat de Gemeente Sint-Truiden door onze diensten op 13/10/2008 werd verzocht een woonstcontrole uit te voeren en daarbij betrokkene te vragen zijn originele identiteitsdocumenten te tonen. Dat uit de controle uitgevoerd op 26/11/2008 bleek dat de betrokkene zijn originele paspoort niet kon tonen. Dat betrokkene enkel in bezit zou zijn van een kopie van het bewuste document.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

“(…)”

Op 13 januari 2009 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)”

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 13 januari 2009 onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgebracht, met name op 10 september 1999, op 21 september 1999, op 13 november 2001, op 31 juli 2002, op 8 januari 2003, op 28 april 2003, op 26 april 2006, op 10 december 2006 en op 2 april 2008. Verzoeker toont niet aan dat hij een beroep heeft ingesteld tegen voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor kan worden aangenomen dat de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten definitief zijn geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 september 1999, 21 september 1999, 13 november 2001, 31 juli 2002, 8 januari 2003, 28 april 2003, 26 april 2006, 10 december 2006 en 2 april 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Bijgevolg is het beroep van verzoeker in zoverre het is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

3.2. Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van verzoeker dat hij inmiddels een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Daarop stelt de verwerende partij het belang van verzoeker in vraag.

Uit de informatie verkregen via de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat er nog geen beslissing werd genomen aangaande de nieuwe aanvraag van verzoeker. Bijgevolg is het voorbarig om te stellen dat verzoeker zijn belang verloren zou hebben, aangezien geen enkel gegeven toelaat tot de vaststelling te komen dat verzoeker genoegdoening zou hebben verkregen door het indienen van een nieuwe aanvraag.

Verzoeker behoudt zijn belang bij de vordering voor zover deze gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991).

Verzoeker voert aan dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1999 stellen dat de opgelegde motivering niet alleen juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering “afdoende” dient te zijn, met name “*pertinent*” alsook “*draagkrachtig*”. Bijgevolg moeten de aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing volstaan om de beslissing te schragen, waar volgens verzoeker in casu niet aan is voldaan.

Verzoeker meent dat de verwerende partij “*zijn beslissing niet naar recht kan blijven verantwoord nu blijkt dat de verzoeker wel degelijk over het originele identiteitsdocument beschikte op datum van de woonstcontrole*”.

Verzoeker voert aan dat hij zijn origineel identiteitsdocument in bewaring gaf aan VZW Gastvrij Sint-Truiden, Masala. Verzoeker voegt een verklaring toe van de VZW Gastvrij Sint-Truiden, Masala bij het administratief dossier ter bewijs van zijn bewering hieromtrent. Volgens verzoeker komt de verwerende partij aldus onterecht tot de conclusie dat verzoeker op moment van de woonstcontrole uitgevoerd op 26 november 2008 niet beschikte over de originele identiteitsdocumenten en er dus wel voldaan was aan de voorwaarden gesteld in het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Bovendien stelt verzoeker dat de lokale politie tijdens de woonstcontrole op 26 november 2008 “*niet gevraagd heeft zijn identiteitsdocument (origineel of kopie) te tonen maar enkel zijn medische kaart en dat de Lokale Politie Sint Truiden de indruk gaf dat door het tonen van zijn medische kaart hij het doel of reden van de controle had volbracht*”.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit blijkt te zijn van het origineel paspoort, doch slechts in het bezit is van een kopie van het bewuste document, terwijl artikel 9ter vereist dat verzoeker over het origineel document dient te beschikken. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat

stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Uit de toelichting van zijn middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Voor een aanvraag op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden. Ten eerste moet verzoeker volgens artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet beschikken over de nodige identiteitsdocumenten.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;
3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.
§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wetswijziging van 15 september 2006 betreffende de wet van 15 december 1980. Punt d van voormelde omzendbrief luidt als volgt:

"Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele papieren niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet werden getoond."

Uit de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker niet betwist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gunstig, dus onontvankelijk kan zijn indien de betrokkene bij een woonstcontrole zijn identiteit ook kan aantonen middels zijn origineel identiteitsdocument. Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat uit de controle uitgevoerd op 26 november 2008 bleek dat hij zijn origineel paspoort niet kon tonen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 13 oktober 2008 de instructie gaf aan de burgemeester van Sint-Truiden om een woonstcontrole uit te voeren en uitdrukkelijk mee te delen of de betrokkene zich tijdens de woonstcontrole kan identificeren met een identiteitsbewijs. Er wordt verder expliciet gesteld *"kan u in uw verslag derhalve uitdrukkelijk vermelden met welk document betrokkene zich identificeerde, of dit een kopie was dan wel een origineel document"*. Op 26 november 2008 noteerde de lokale politie van Sint-Truiden het volgende: *"Betrokkene woont er effectief. Betreft kopie welke we bijvoegen onder bijlage"*. Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zich ten tijde van de woonstcontrole enkel identificeerde met een kopie. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motivering op dit punt gebrekkig is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de politie tijdens de woonstcontrole van 26 november 2008 niet heeft gevraagd naar zijn identiteitsdocument (origineel of kopie), doch enkel naar zijn medische kaart, vermits uit de verklaringen van de lokale politie duidelijk blijkt dat verzoeker zich met een kopie van zijn identiteitskaart identificeerde.

Uit de verklaringen van de politie blijkt geenszins dat verzoeker in het bezit was van een origineel identiteitsdocument, noch dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij over dit document beschikt, doch dat hij het in bewaring heeft gegeven. Waar verzoeker nu verwijst naar een verklaring van 23 januari 2009 van de VZW Gastvrij Sint-Truiden, Masala waaruit blijkt dat zijn origineel paspoort sinds 10 november 2008 aan hen zou zijn toevertrouwd, dient de Raad vast te stellen dat laatstgenoemde verklaring dateert van na de bestreden beslissing van 6 januari 2009. Aangezien nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan de politie zou hebben meegedeeld dat hij zijn origineel identiteitsdocument in bewaring heeft gegeven en dat voormelde verklaring dateert van na de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon de verwerende partij niet nagaan of de aanvrager effectief de persoon is waarvoor het dossier werd opgemaakt. Immers kan om het even wie op naam van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en verwijzen naar het paspoort dat reeds gevoegd werd in

het dossier, zodat helemaal niet voldaan is aan de voorwerpen gesteld in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in casu sprake is van de schending van de materiële motiveringsplicht noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1999.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.